

[Ebba Strange]

jelser, han havde fået i kraft af loven, og jeg kan da gøre hr. Ole Donner opmærksom på, at vi ikke på noget tidspunkt har haft kolde fødder over de afstemninger, vi har foretaget her i Folketinget vedrørende Christiania, så hr. Ole Donner behøver ikke at bekymre sig om temperaturen på vores fødder i hvert fald.

Vi vidste, at det med den konstellation, regeringen havde på det tidspunkt, var det, vi kunne nå, når man som vi hele tiden har arbejdet for, at christianitterne skal have lov til at bo og leve i Christiania. Med Venstre og De Konservative bag ved loven kunne vi slippe for de næsten årlig tilbagevendende debatter her i huset, hvor et eller flere partier forsøgte at slagte Christiania, og hvor det lige ved målstregen lykkedes os andre at sikre dens overlevelse.

Derfor har vi heller ikke haft Christiania på dagsordenen i de to år, der er gået, siden loven trådte i kraft. Det har vi fundet var helt i orden, for det er udtryk for, at administrationen har arbejdet med at føre loven ud i livet, og det arbejde er gjort så godt, at det faktisk er lykkedes at udarbejde en lokalplan for området og til sidst her for en tre ugers tid siden at fremlægge en rammeaftale om christianiternes brugsret til areal og bygninger underskrevet af repræsentanter for Christiania og af forsvarsministeren. Det synes jeg er flot. Jeg synes, der er grund til at rose de mennesker, der har udført arbejdet. Indimellem er bølgerne nok gået højt – det har vi kunnet læse om i dagspressen. Loven er ikke alle christianitters livret. Der har været og er fortsat megen nervøsitet derude for, hvordan udviklingen vil gå.

Det fremgår af folketingsudvalgets betænkning af 24. maj 1984, at det er en forudsætning for, at loven kan administreres, at christianitterne deltager aktivt i lovens udførelse. Det har de gjort, og det fremgår af rammeaftalen, at det agter de fortsat at gøre. Det er vi glade for i SF, for kun med en aktiv medvirken fra christianiternes side kan samfundet derude blive ved med at være levende og eksperimenterende.

Først i lokalplanforslagets høringsfase gjorde de et kæmpearbejde og indsendte i hundredvis af indsigelser. Til gengæld skal Planstyrelsen også roses for, at den faktisk tog hensyn til en række af indsigelserne, så den endelige lokalplan er mere imødekommende over for Christianias særpræg, end forslaget var.

Det lykkedes ikke at få fjernet opdelingen i hovedområde 1 og 2, men det lykkedes at få bevaret nogle af de mest særprægede bygninger i område 2. Nu er christianitterne gået i gang med at renovere voldarealer, stisystemer m.v. og fjerne og flytte huse. Derfor synes jeg, at både Christianiasekretariatet, som er nedsat i Forsvarsministeriet, og christianitterne skal have ros af os i dag.

Jeg synes, christianitterne har arbejdet aktivt med, da de endelig besluttede sig for, at det blev de vist nødt til at gøre, og jeg synes, Christianiasekretariatet har udvist en tålmodighed, som passer godt til det job, de har fået.

Jeg må da indrømme, at jeg var lidt spændt på, hvordan netop Forsvarsministeriet ville løse en så utraditionel opgave som at styre det mest anarkistiske område, der findes i hele landet, og på den baggrund er jeg faktisk blevet glædeligt overrasket.

Medlemmerne er gået fra områdemøde til områdemøde, har snakket og diskuteret og prøvet at finde løsninger, har accepteret, at frister var blevet lidt overskredet, og har fastsat nye. I mellemtiden, i den tid, der er gået – og det er det, der er spændende, synes jeg – er det til gengæld lykkedes Christiania at finde en struktur, der er så demokratisk og så bæredygtig, at jeg håber, den kan holde også i det videre arbejde. Et af problemerne derude var jo, at man aldrig rigtig vidste, hvem der nu repræsenterede hvem.

Også det, at forsvarsministeren nedsatte Styringsrådet, fortjener ros. Jeg ved, at de en gang imellem har været ved at miste tålmodigheden og har talt med store bogstaver, men de skal have tak for, at de holdt ved og derfor kunne råde Forsvarsministeriet til at underskrive rammeaftalen.

Det var vigtigt for det gamle Christianiaudvalg her i Folketinget, at den tidligere styringsgruppe med en mindre udvidelse kunne fortsætte som styringsråd.

Så til sidst til forsvarsministeren. I debatten om Christiania er der en gang imellem nogle, der forfalder til at sige, at området skal normaliseres. Det gør forsvarsministeren heldigvis ikke, og det skal han også have ros for. For hvad er egentlig normalt i vort samfund? Er det Istedgade på Vesterbro, er det Hellerup, er det Thyborøn, eller er det Sønderjylland? Det ved vi jo ikke.